

CUPRINS

Șoarecele și pisica	7
Vulpea liberală	9
Dreptatea leului	11
Pisica sălbatică și tigru	15
Câinele izgonit	17
Ursul și lupul	21
Câinele și cățelul	25
Privighetoarea în colivie	27
Boul și vițelul	29
Elefantul	33
Lebăda și puii corbului	37
Lupul moralist	41
Cucul	45
Câinele și măgarul	47
Bursucul și vulpea	49
Vulpoiul predicator	51
Uleul și găinile	55
Privighetoarea și păunul	57
Castorul și celelalte lighioni	59
Papagalul și celelalte paseri	61

Măgarul răsfățat.....	63
Toporul și pădurea	67
Oglindele	69
Privighetoarea și măgarul	71
Vulpea, calul și lupul.....	73
Mierla și bufnița	77
Catârul ce-și laudă nobilitatea.....	79
Lișeța, rața și gâsca.....	81
Ursul și vulpea	83
Iepurele, ogarul și copoiul.....	85
Catârul cu clopoței	87
Calul vândut și diamantul cumpărat.....	89
Șarlatanul și bolnavul	91
Atelajul eterogen.....	93
Zugravul și portretul.....	95

DREPTATEA LEULUI

Leul, de multă vreme, ridicase oștire,
Să se bată cu riga ce se numea Pardos;
Căci era între dâșii o veche prigonire,
Și gâlcevire mare, pentru un mic folos.
    Vrea, adică, să știe
    Cui mai mult se cuvine
    Să ție pentru sine
    Un petec de câmpie
Și un colț de pădure, de tot nensemător,
Ce despărțea ținutul și staturile lor.
Acum sânge mult curse, și multe luni trecură,
    Făr-a se putea ști
    Cine va birui.
    Elefantul năsos,
    Și bivolul pieptos,
    Cu lupul coadă-lungă,
    Multe izbânzi făcură.
Fieșcare tulpină era plină de sânge.
Ici se vedea un taur jumătate mâncat;

Lângă el un tovarăș ce zbiară și îl plânge;
Colo, un porc sălbatec fără două picioare;
Și mai la vale, vulpea se tăvăleşte, moare,
Oftând după curcanii ce încă i-au scăpat!
Iar mai vrednic de jale era viteazul urs,
De două coarne groase în inimă pătruns.
Leul, văzând că lupta nu se mai isprăvește,
Trimise la maimuță, vestită vrăjitoare,
Ce spun că știa multe, și că proorocea
Întâmplările toate, după ce se trecea;
Trimise, zic, la dânsa să-i facă întrebare
Cum poate să ajungă sfârșitul ce dorește.
Ea se puse pe gânduri, tuși, apoi răspunse,
Rozând cu mulțumire darurile aduse:
„Ca să poată-mpăratul lesne să biruiască,
    Trebuie să jertfească
Pe acel ce în oaste e decât toți mai tare,
Mai vestit în războaie, mai vrednic și mai mare.“
Auzind astea leul strânse a sa oștire:
„Lighioanelor! zise, viu să vă dau de știre
Că astăzi din noi unul trebuie să murim:
Așa va proorocul. Rămâne-acum să știm
    Cine este mai tare.
Cât pentru mine unul, cum vreți... dar mi se pare
Că nu prea sunt puternic, căci pătimesc de tuse.“

PAPAGALUL ȘI CELELALTE PASERI

Lăsând a sa colivie,
În pădure vru să vie
Papagalu-a se plimba;
Și îndată ce ajunse
Să judece el se puse
Păserile ce cânta.
Că deloc nu suie bine,
Că glasul ei prea lung ține,
Filomelii tot zicea.
Și așa pe orișicare,
Pasăre mică sau mare,
El să tacă le făcea.
Dar odată supărate,
Păsările adunate,
Împrotiva lui strigând,
Merseră ca să vorbească
Cu dânsul și să-l silească
Să cânte ceva, zicând:
„Cântă dar tu, împărate;
Fă această bunătate,

Un exemplu să ne dai:
Căci din a ta șuierare,
Socotim cu-ncredințare
Că prea minunat glas ai.“
El atunci stă la-ndoială,
Și prea cu multă sfială
Le răspunde c-un cuvânt:
„Domnilor! eu râz prea bine
D-alții; iar cât pentru mine,
Deloc cântăreț nu sunt.“